

[Socialministeren]

opnå den fulde effekt, hvis man lempet på denne særlige regel for børnefamilierne.

Vi har diskuteret meget, om arbejdsskade skulle være omfattet på samme måde som sygdom, men vi er nået frem til at tage arbejdsskade med, fordi vi må konstatere – og dér kommer vi også til de administrative problemer – at i mange tilfælde i praksis vil det være meget vanskeligt at fastslå, hvornår der er tale om arbejdsskade, og hvornår der er tale om almindelig sygdom. Det er meget vanskeligt at få disse ting til at hænge sammen, uden at man også tager arbejdsskadeområdet med.

Fru Lone Dybkjær spørger: kommer alle nu med, og dertil tror jeg godt jeg tør sige meget klart: alle lønmodtagere kommer med. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at dette lovforslag ikke har været det letteste i verden at udarbejde. Men alle lønmodtagere er med, og vi føler ikke, at der er nogen store problemer i forbindelse med begrænsning af personkredsen. Som fru Lone Dybkjær selv siger det: folketingsmedlemmer er ikke lønmodtagere, og derfor kan folketingsmedlemmerne glæde sig over, at de ikke er med. Til gengæld må vi sige, at ministre er med, derom er der ikke nogen tvivl. De vil under alle omstændigheder også blive omfattet af bestemmelsen om en karensgang.

Hvad angår spørgsmålet om forlængelsen af arbejdsgiverperioden til 13 uger, forstår jeg godt fru Lone Dybkjærs og også fru Tove Niemanns betænkeligheder. Jeg har selv haft nøjagtig de samme betænkeligheder. Jeg kan sige, at det forholder sig sådan, at skulle man konvertere besparelsen i virksomhederne på én karensgang til en forlængelse af arbejdsgiverperioden, ville det svare til en forlængelse til 26 uger. Det har vi under alle omstændigheder følt var for lang en arbejdsgiverperiode. Vi har ment, at 13 uger var en rimelig periode at operere med, og det er vigtigt at holde fast ved det, synes jeg, fordi det, der kan være den største frygt i forbindelse med en udvidet arbejdsgiverperiode, er det, som en lille virksomhed kan komme til at hænge på med en nyansat, som måtte blive syg. Men der er jo en bestemmelse i den nuværende lov om, at man først efter tre ugers ansættelse kommer ind under bestemmelserne om sygedagpenge, og på den måde mener vi egentlig vi er dækket ind.

Jeg vil godt i den sammenhæng sige til fru Tove Niemann, at hvorvidt man kan blive sikret i forhold til arbejdsgiverperioden for de mindre virksomheders vedkommende, ikke er afhængigt af antallet af ansatte, men af den arbejds løn, man udbetaler. Det er på nuværende tidspunkt et totalbeløb på ca. 2,5 mill. kr. Man kan få det oplyst mere detaljeret i udvalgsarbejdet, men det er ca. 2,5 mill. kr., der er grænsen for, om man kan komme ind under ordningen. Dertil kommer den regel, der foreslås om, at disse mindre virksomheder kun skal betale det halve af det, man egentlig skulle betale under almindelige forsikringsberegninger. Det mener vi netop tilgodeser de mindre virksomheders interesser.

Fru Lone Dybkjær har nok ret i, at der er nogle problemer omkring sagsekspektionen i forbindelse med sygedagpengeordningen. En af de ting, som den tidligere regering – det synes jeg alligevel skal fastslås – trods alt var inde på, var nemlig også spørgsmålet om varighedsbegrænsning. Der er jo en regel om, at man hver tredje måned skal tage et sygdomstilfælde op til nærmere vurdering for at tage stilling til, hvorvidt det er rigtigt at fortsætte med dagpenge til den pågældende. Vi må nok erkende, at det bl. a. er den regel, som måske ikke har fået helt den funktion, som man egentlig havde forestillet sig, for havde den fået det, havde vi nok været ude over problemet med at indføre en varighedsperiode. Men som traditionen har udviklet sig på området, tror jeg, at indførelse af en varighedsbegrænsning som den, der er foreslået her, er den, der i virkeligheden bedst bringer os på sporet igen i forhold til det, der var intentionen, da sygedagpengeloven blev gennemført i folketinget i begyndelsen af 1970'erne.

Jeg tror, jeg har besvaret de fleste af de spørgsmål, som både fru Lone Dybkjær og også fru Tove Niemann stillede. Det er klart, at der er en lang række tekniske ting, som vi må vende tilbage til under udvalgsdrøftelserne.

Jeg vil godt sige til hr. Tinning, som stiller et par helt konkrete spørgsmål om, hvad der sker med de mennesker, som måtte blive indstillet til pension og alligevel ikke får den, at det fremgår ganske klart af bemærkningerne, at her vil man naturligvis få udbetalt dagpenge med tilbagevirkende kraft til det tids-